

Διευκρίνιση: Οι προτεινόμενες απαντήσεις στις ερμηνευτικές παρατηρήσεις είναι ενδεικτικές. Αξιοποιούνται κατά κύριο λόγο τα ερμηνευτικά σχόλια του σχολικού βιβλίου, καθώς και οι κειμενικές αναφορές. Τόσο οι παρατηρήσεις όσο και οι απαντήσεις λαμβάνουν υπόψη τις επικαιροποιημένες οδηγίες του ΙΕΠ για το σχολικό έτος 2021-22.

2. Ο Ξενοφώντας αποδίδει την εικόνα της βίαιης απομάκρυνσης του Θηραμένη από τον βωμό του Βουλευτηρίου παραστατικά. Ο Θηραμένης έχει πιαστεί από τον βωμό ενώ ο Σάτυρος και οι υπηρέτες των Τριάκοντα τον τραβάνε και τον σέρνουν για να τον απομακρύνουν από εκεί (*εἶλκε... εἶλκον...*). Η παραστατική περιγραφή της βίαιης απόσπασης του Θηραμένη υποδηλώνει την προφανή ασέβεια εκ μέρους των Τριάκοντα και όσων τους υπηρετούν. Πασίγνωστος είναι από την αρχαία ιστορία και τη λογοτεχνία (κυρίως από την τραγωδία) ο σεβασμός προς τους «ικέτες» που έχουν καταφύγει σε κάποιο βωμό ή ιερό. Η παραβίαση του ασύλου θεωρείται μεγάλη ασέβεια, επειδή πιστεύεται ότι μολύνει ολόκληρη την κοινότητα. Χαρακτηριστική στην ιστορία της Αθήνας είναι η εκτέλεση των οπαδών του Κύλωνα (*Κυλώνειον ἄγος*) μπροστά στο ιερό των Ευμενίδων και η σειρά από θεομηνίες που έπληξαν την πόλη και αποδόθηκαν σε αυτή την ανόσια πράξη. Η τήρηση των θεσμών της ευσεβείας θεωρούνταν πολιτικό καθήκον για κάθε Αθηναίο. Οι στενές σχέσεις πολιτικής και θρησκείας φαίνονται μάλιστα, αν ρίξει κανείς μια ματιά στα οικοδομήματα της Αγοράς των Αθηνών. Τα δημόσια κτήρια είναι διάσπαρτα στον χώρο της αγοράς, ανάμεσα στα ιερά και τους βωμούς των θεών. Φυσικά ο σεβασμός του ασύλου στους ικέτες δεν είναι μόνον αθηναϊκό, αλλά και πανελλήνιο έθιμο. Το έχουμε δει να τηρείται στην περίπτωση των κερκυραίων ολιγαρχικών που, για να γλιτώσουν από την εκδικητική μανία των αντιπάλων τους, αναζήτησαν καταφύγιο στα ιερά των Διόσκουρων και της Ἴρας.
3. Ο «παιγνιώδης» χαρακτήρας του Θηραμένη, η φυσική δηλαδή προδιάθεση που είχε ως καλλιεργημένος άνθρωπος να αστειεύεται ακόμη και λίγο πριν από την εκτέλεσή του, φαίνεται καταρχάς από την απάντηση που δίνει στον Σάτυρο, όταν τον απειλεί ότι θα τον χτυπήσει, αν δεν σταματήσει να φωνάζει και να διαμαρτύρεται: «αν δεν σωπάσεις, θα κλάψεις» του λέει ο Σάτυρος και ο Θηραμένης, που σε λίγο η ζωή του ούτως ή άλλως θα τελειώσει, του απαντά: «και αν σωπάσω, δεν θα κλάψω;». Την ίδια διάθεση για αστεία

δείχνει και η τελευταία φράση του Θηραμένη «στην υγεία του όμορφου Κριτία» καθώς χύνει την τελευταία σταγόνα που είχε απομείνει στο ποτήρι από το δηλητήριο (μονάδες 6). Σχετικά τώρα με τον «παιγνιώδη» χαρακτήρα των Αθηναίων, την αγάπη τους δηλαδή για το χιούμορ και τα ευφυολογήματα, θα μπορούσε κανείς να αναφέρει παραδείγματα από το θέατρο και κυρίως το σατυρικό δράμα και την κωμωδία, όπου κυριαρχούσαν στοιχεία όπως η ειρωνεία, ο σαρκασμός, η τάση για κριτική και διακωμώδηση σε πρόσωπα και γεγονότα της πολιτικής και πνευματικής ζωής. Ζωντανό, επίσης, είναι το «παιγνιώδες» πνεύμα και στους πλατωνικούς διαλόγους (μονάδες 4).

4. Στο παράλληλο κείμενο καταγράφεται η αντίθεση που υπάρχει μεταξύ των Τριάκοντα. Ο Κριτίας είχε διάθεση «να σκοτώσει πολύν κόσμο», ενώ ο Θηραμένης εναντιωνόταν με το επιχείρημα ότι δεν ήταν λογικό να εξοντώνουν ανθρώπους μόνο και μόνο επειδή «τους τιμούσε ο λαός» και χωρίς να τους έχουν δώσει κάποια αφορμή ή να έχουν πράξει κάτι εχθρικό ενάντια στους Τριάκοντα. Τελικά η λεκτική αντιπαράθεση οδήγησε στην ανοιχτή σύγκρουση και στην παρωδία δίκης του Θηραμένη που εκτελέστηκε ουσιαστικά με απόφαση του Κριτία. Ο Κριτίας με ειλικρίνεια φανερώνει στον Θηραμένη την αρχή με την οποία πολιτεύεται και η οποία συνοψίζεται στα εξής λόγια: «όποιος θέλει να παραμείνει στην εξουσία, πρέπει να εξοντώνει όλους όσους θα μπορούσαν να του σταθούν εμπόδιο». Εμπόδιο του στεκόταν και ο Θηραμένης, ο οποίος ως εκείνο το χρονικό σημείο που γίνεται η συζήτηση ήταν φίλος και συνοδοιπόρος του στην πολιτική. Οι απόψεις αυτές του Κριτία και πιο πολύ οι πράξεις που τις συνοδεύουν δείχνουν ότι είναι ένα άτομο αυταρχικό και σκληρό προς τους άλλους με έντονα εκδικητική συμπεριφορά. Επιπλέον, το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι να παραμείνει στην εξουσία με κάθε τρόπο και μέσο, θυσιάζοντας ακόμη και τους φίλους του. Εκτός από την απάθεια και την αδιαφορία για τον συνάνθρωπο, η στάση του Κριτία χαρακτηρίζεται από έντονη επιρροή από τη σοφιστική ηθική και από βαθιά δυσπιστία για τους πάντες και τα πάντα η οποία συνδυάζεται και με την περιφρόνηση όλων των κανόνων της κοινωνικής συμβίωσης και της ηθικής τους οποίους δεν διστάζει ούτε στιγμή να παραβιάσει. Όλα τα παραπάνω στοιχεία συνιστούν τη συμπεριφορά που περιγράφεται συχνά ως πολιτικός κυνισμός ή αμοραλισμός.
6. α. βωμῶ, άνθρωπω, άνδρι, ρήματι, ψυχῆ
β. λέγει, επικαλεῖται, ἔχει, ἀπάγουσι(ν), πάσχει

7. α. ὀρῶσα: αιτιολογική μετοχή, οὐκ ἄγνοοῦντες: αιτιολογική μετοχή, ἔχοντες: τροπική μετοχή (μονάδες 3). Η μετοχή ὀρῶσα είναι αιτιολογική, επειδή δηλώνει την αιτία για την οποία η Βουλή ἔμενε αδρανής (μονάδες 2).

β. ὅτι ἐγχειρίδια ἔχοντες παρῆσαν: ειδική πρόταση (παρομοίως: ὅτι οἰμῶξοιτο / ὅτι ταῦτα ἀποφθέγματα οὐκ ἀξιόλογα), εἰ μὴ σιωπήσειεν: υποθετική πρόταση (παρομοίως: ἂν δὲ σιωπῶ) (μονάδες 4).

Ο/Η μαθητής/τρια αρκεί να γράψει μία από τις παρακάτω περιπτώσεις (μονάδα 1):

- Η ειδική πρόταση ὅτι ἐγχειρίδια ἔχοντες παρῆσαν χρησιμεύει ως αντικείμενο της μετοχής οὐκ ἄγνοοῦντες.
- Η ειδική πρόταση ὅτι οἰμῶξοιτο χρησιμεύει ως αντικείμενο του ρήματος εἶπεν.
- Η ειδική πρόταση ὅτι ταῦτα ἀποφθέγματα οὐκ ἀξιόλογα χρησιμεύει ως επεξήγηση στη δεικτική αντωνυμία τοῦτο.

*Οι ενδεικτικές απαντήσεις για τις ερωτήσεις 1,5,8 που αναφέρονται στο ίδιο κείμενο, ἔχουν διατυπωθεῖ στο ἀρχεῖο με την ονομασία GEL_CLA_AEG_SOLUTION_1_12323.